

A tizenkét Szent Éjszaka és a Szellemi Hierarchiák

BEVEZETÉS

Ebben a könyvben a 12 Szent Éjszaka és a Szellemi Hierarchiák címen megjelenő esszék néhány bevezető megjegyzést igényelnek. Az I. rész alapvető tartalma a Szent Éjszakáknak egy több év óta gyakorolt ünnepléséből ered, valamint abból az összefüggésből, ami ennek a mélyebb ezoterikus értelmét jelenti.

Mindenekelőtt az a bizonyos 12-es szám, - a 13. éjszakának a jelentőségéről a későbbiekben a megfelelő helyen szólunk – azokat az összefüggéseket jelzi, amely a teljes éves ciklus, és ezen keresztül a Földet körülvevő egész makrokozmosz között fennáll. Azt is mondhatjuk, hogy azok a kozmikus hatalmak, amelyek a 12 hónap folyamán sorban pergetik le az évet, egyszer az év során a december 25-e és január 6-a közötti időszakban úgy jelenik meg, hogy ez a tizenkét nap és a 13. éjszaka szellemi tartalma egy koncentrált reflexiója azoknak a szellemi erőknek, amelyek az év folyamán makrokozmosz méretben megmutatkoznak.

Rudolf Steiner ezeket az erőket úgy nevezi, hogy az „univerzum 12 szent ereje, amely szimbolikusan az állatöv 12 csillagképében nyilvánul meg”, vagy másképpen: „a kozmosz 12 univerzális ereje”, és utal arra, hogy: „ez a 12 Szent Éjszaka, amely a Krisztus ünnep (karácsony) és a január 6-i ünnep (vízkereszt) között telik el, arra szolgál, hogy belemélyedjünk ezekbe az erőkbe. (GA 127, 21. 12. 1911).

Az éves körforgáson belül ezeknek a napoknak a helyzete, azaz a tél közepe, az az időszak, amikor a Föld szelleme a planéta testében a legéberebb, és ez megmutatja ennek a különleges jelentőségét az év teljes életében. Télen, és különösen a téli napforduló utáni 2 hétben, a Föld legerősebben arra emlékszik, amit a nyár folyamán a kozmikus távolságokban, a planéták világában és különösen az állócsillagok világában tartózkodva megélt. A Föld Lelke és Szelleme a nyár időszaka alatt a világtávlatokban időzött – szellemileg kifejezve a magasabb hierarchia székhelyén – míg télen különösen ezalatt a 12 Szent Éjszaka alatt a Föld gondolatemlékezetén keresztül lehetővé teszi a hierarchia számára, hogy az érzékfeletti szférákból megjelenhessen, megnyilvánulhasson és dolgozhasson a saját szférájában.

Mintha az évnek ebben az időszakában különösen nagy kozmikus kapuk nyílnának az égre, amint a téli éjszaka sötétségében felfénylik a Szellemi Nap, s lehetősége nyílik az emberiségnek arra, hogy a Földünket irányító magasabb hierarchia világváltozásokat okozó tevékenységére egyedülálló módon ráláthasson. (GA 236, 27.6. 1924).

Bárki, akit a mai időkben áthat a szellemi tudás, és a Szent Éjszakák valódi megtapasztalására törekszik, érzékelheti, hogy éppen ebben az időszakban – a hierarchiának köszönhetően, amelynek erői a földi gondolatokon munkálkodnak – mennyivel közvetlenebbül lehetséges megközelíteni a kozmikus szférákat, mint bármikor az év során.

Az első fejezet éppen egy ilyen kísérletből ered, hogy megközelítsük a magasabb hierarchikus szférákat ezalatt a 12 Szent Éjszaka alatt.

Természetesen az is világossá válik, hogy azoknak a szellemi összefüggéseknek, amelyek a 12 Szent Éjszaka alatt megnyilvánulnak, mint a teljes zodiákus szféra erőinek a földi kinyilatkoztatása, és a magasabb hierarchikus lények kozmikus aktivitása, további konzekvenciái vannak. Annak a jelentőségén túl, hogy ez az összefüggés a Szent Éjszakáknak a tudáson keresztüli mélyebb felfogásához és a magasabb hierar-

chikus erők jelenlegi megjelenéséhez vezet, egy nagyon fontos kulcsot is ad a szellemi titkok felfedezéséhez.

Az elkövetkezendő fejezetekben konkrét példával mutatunk rá arra, hogy ennek a rejtélynek a megértésével egyes, az antropozófiai krisztológia nehéz és rejtélyes területeihez tudunk kulcsot adni, különösen azokhoz, amelyek az Alapkőletéttel és az ezt követő első Goetheanum építésével függnek össze.

A szerző szeretne az olvasónak segíteni abban a fáradozásban, hogy megértve a vízkereszt, vagyis az epifánia jelentőségét, az érzékfeletti Krisztus születésének ünnepe, meg tudja különböztetni ezt a karácsonytól, amely a Názáreti Jézusnak, az embernek a földi születés-ünnepe. Különösen fontos a vízkereszt misztériumának tényleges megértése ahhoz, hogy a mai embereket körülvevő és a mindenütt jelenlévő materialista irányzatokat át tudjuk hidalni, amelyek ugyan még valamilyen módon Jézus földi születését elismerik, de egyáltalán nem akarnak tudni Krisztus megszületéséről, amely a Jordánban való keresztelés révén történt.

A mai időkben az antropozófia által orientált szellemtudomány feladata, hogy ezt a megértést lehetővé tegye. Rudolf Steiner is utalt erre a következő szavakkal: „hogy az érzékfeletti Krisztust megérthessük, még egyszer el kell jönnünk. Annak ellenére, hogy belsőleg tisztelettel fordulunk a Jézus születésének ünnepe felé, és minden felé, amit a karácsony adhat, meg kell tanulnunk érzékeinket a másik Születés felé fordítani, amely János által a Jordánban való keresztelés során lezajlott földi születés.” (GA 209, 25. 12. 1921.)

A könyv második részében, amelyet az első, németül kiadott részhez csatolunk, az első részben felmerült bizonyos szellemtudományos kérdéseknek a továbbvitelével és elmélyítésével foglalkozunk. Az egész mű azokhoz az olvasókhöz szól, akik bizonyos előtanulmányokat folytattak már az antropozófia területén, akik ezeknek a könyveknek az alap gondolatait nagyjából ismerik, különösen Rudolf Steiner által megjelentetett krisztológiai fejtegetéseket. Az ezekkel való ismeretség szükséges előfeltételei és alap a könyv tartalmának jó megértéséhez és megítéléséhez.

A ZODIÁKUS KÖR ÉS A SZELLEMI HIERARCHIÁK: EGY ÚT JÉZUSTÓL KRISZTUSHOZ, A 12 SZENT ÉJSZAKÁN KERESZTÜL

„Anélkül, hogy az ember ezt igazán tudná, az eddigi tudomány ott tart, hogy a 12 Szent Éjszakát, mint az emberiség lelke mélyében elrejtett és meggyökerezett dolgot akarná megjeleníteni. Érezzék meg a Krisztus ünnep minden mélységét és utána merüljenek el a 12 Szent Éjszaka során a legszentebb kozmikus titkokba. Ez annyit jelent, hogy az univerzumnak abba a területében mélyedjenek bele, ahonnan Krisztus leszállt a Földre.”

(Rudolf Steiner, 1911. december 21.)

Az év templomában, mint két hatalmas oszlop emelkedik ki a két téli ünnep, karácsony és vízkereszt. Az ember születése és az Isten születése a földi szférában, az archetipikus ember, a Názáreti Jézus születése és ugyanabban a testben az ezt követő születés – kozmoszunk leghatalmasabb szelleme, az Istennek a fia – a Krisztus születése.

Mint egy kozmikus létra feszül e között a két ünnep között a 12 Szent Éjszaka, mint a világtudat 12 emelkedő lépcsőfoka, összekötve az emberiséget a legmagasabb kozmikus szellemiség szférájával.

Ezzel a pár szóval írható le annak az átmenetnek, vagy felemelkedésnek az egész jelentősége, amely az emberi fokozattól a Szellemi Hierarchia Lényeihez kilenc

szintjén keresztül – akik a Földünk egész evolúcióját irányítják – egészen a Szent Szellem és a Fiúisten – Krisztus – legmagasabb fokozatáig vezet odáig, amíg hatásuk megnyilvánul a kozmoszunk határain belül, azaz a minket körülvevő zodiákus szférájában.

Ebben az értelemben a karácsonytól vízkeresztig vezető út felfogható úgy, mint az „univerzumnak abba a magasságába való felemelkedés, ahonnan Krisztus leereszkedett a Földre”. Egy út, amely átvezet minket a 12 Szent Éjszaka során a csillagvilágnak a 12 régióján a Halak csillagképtől, amely az emberi lét forrását rejt magában, egészen a Kos csillagképig, melynek kapuján a legmagasabb makrokozmosz lénynek az Atya szférájából – mely a zodiákus szféra mögött helyezkedik el – Krisztus először lép be a kozmoszba.

A következő leírás kísérlet arra, hogy a modern szellemtudomány eredményei alapján megadjuk annak az útnak a leírását, amely a zodiákus 12 régióján keresztül a hierarchiák egész világával való tudatos egyesüléséhez vezet.

II. 20 – III. 20. Halak – EMBER

Az első zodiákus régió, a Halak és az emberi lény közötti kapcsolatot akkor értjük meg jobban, ha figyelembe vesszük, hogy a Halak csillagkép azzal a fejlődési fokozattal van kapcsolatban, amelyben az ember akkor volt, amikor a Hiperboreus korszak közepén a Nap elvált a Földtől (GA 106, 10. 9. 1908).

Ettől az időtől kezdve a Nap többé már nem sugároz spirituálisan a földi lények belsejéből, hanem már csak kívülről tudja őket megvilágítani. Ezt Rudolf Steiner a következőképpen jellemezte: „Ekkor eljött az idő, amikor a Nap kiemelkedett a Földből, eltávolodott tőle, a fénye rávetült, de már kívülről a Földre...” Ekkor az ember belülről elkezdett sötétedni. Ezzel kezdődött el az ember fejlődése afelé a jövőbeli időpont felé, amikor a belső fényt ismételten megtalálhatja saját belsejében. Az embernek keresztül kell mennie a sötétségen, meg kell a külső érzékszerveivel a Föld dolgait ismernie, és külső megismerés során el kell jutnia odáig, hogy felizzon az emberben a magasabbrendű lény, a szellembe ember és az világítson benne. „A fényből a sötétségen keresztül a fénybe – ez az emberiség fejlődésének az útja”. (GA 96. 17. 12. 1906). Ezt a fejlődést szimbolizálja a Halak csillagképe. A zodiákus e régiójának erői akkor sugározták le a hatásukat legerősebben, amikor a Krisztus-lény a Nappal együtt elhagyta a Földet, és akkor fognak újból hatni, amikor a belső szellemi Nap elkezd felemelkedni az emberben, aki a lélek sötétségén diadalmaskodik és az individuális szabadságot eléri: amikor Krisztus, aki a Golgotai Misztériummal összekapcsolta magát a Föld fejlődésével, fokozatosan felemeli a magasabb Nap-lényt az emberi lélekben. Az emberiség felébredésének kezdete fogja elindítani őt azon az úton, amely őt a tizedik hierarchiává avatja, az az azon az úton, amely annak a célnak a megvalósításához vezet majd, amely a kozmikus fejlődés számára eleve el lett rendelve.

Ennek a korszaknak a kezdete a mi időnkre esik, amelyet újra a Halak jegye ural, ahol majd a vezető Arkangyal, Michael irányításával, aki most is uralkodik, az emberiség ismét eljuthat az éteri Krisztus megtapasztalásához, mint a lélek belső Napjához (GA 152, 2.5. 1913., és GA, 31.8.1924). Éppen ezért az első keresztények a Halak szimbólumán nem csak azt a korszakot értették, amikor Krisztus elhagyta a Nappal együtt a Földet, hanem prófétikusan azt az időszakot is, amikor Krisztus, mint egy Nap fog újra világítani a szabad és teljesen tudatos emberi lélekben. Ekkor Krisztus maga lesz az, aki egy ilyen lelket legmagasabb céljához elvezeti, hogy a tizedik hierarchia tagjává váljon, lehetővé téve újra – most már teljes tudatában annak, hogy a tizedik hierarchia tagja -, hogy belépjen, mint a nagy hierarchikus teljességutolsó tökéletes tagja. A Halak csillagképben találhatjuk meg az emberiség fejlődésének alfáját és omegáját, amelyben az emberi természet alapesszenciája, az antroposz kifejeződik. Ezáltal az is érthetővé válik, hogy az első emberi lény, aki Krisztust a Földön magába fo-

gadta, a Názáreti Jézus volt (vagyis a Nátháni lélek, aki közvetlenül az ősi lemúriai időkből származott ide, amelyhez a Halak csillagképének előző korszaka nyitott kaput); Missziójának előkészítéseként ő a Halak csillagképének beavatását kapta (GA 124, 6. 12. 1910), amely azt mutatja, hogy az emberiség hogyan juthat el a jövőben ahhoz, hogy a tizedik hierarchia tagjává váljon azáltal, hogy Krisztussal, mint a Szellem igazi Fiával egyesül. Mindenhol megtaláljuk a Halak jelét ott, ahol az ezoterikus iskolákban és társaságokban ez a tudás az emberiség eljövendő végcélját illetően megvolt és ott, ahol az ehhez vezető utak valamelyikét keresik. Pl. a Jézus Krisztushoz legközelebb álló tanítványok mind halászok voltak, ők kellett, hogy képezzék ennek a jövőbeni tizedik hierarchiát megtestesítő emberiségnek az első magját. “Krisztus magához vonja mindazokat, akik a halat keresik, ezért voltak Krisztus apostolai mind halászok.” – mondta Rudolf Steiner ezzel összefüggésben (GA 124, 12. 12. 1910.) Így érthetővé válnak azok a szavak is, melyet Krisztus Péternek mondott: “Ez időtől kezdve Te egy emberhalász vagy” (Lukács 5:10). Ebben az értelemben nevezték magukat az ezoterikus keresztény tradíciókban a Grál őrzői Halászkirálynak.

Hasonló utalásokat találhatunk a Krisztus előtti időszakokban is. Így vall a nagy Manu az eljövendő vízözönben a halakról, valamint a Gillgames eposzban: Enkidut a “Hal Fiának” nevezik.

Az emberi szervezetben a Halak csillagképnek a lábfej felel meg. Ennek a formája és a boltívet alkotó struktúrája csak egy talpra állt lénynél jöhet létre, amelyben – mint Goethe is megjegyezte – megmutatkozik az alapvető különbség az állati test és az emberi test között. Ezen keresztül történik az embernek a Földérővel való megfelelő kapcsolatának szabályozása is. Az ősi időkben az ember felegyenesedésének az elérése volt az ego-szubsztancia emberbe való töltésének a legelső és legfontosabb következménye. A Halak – vagyis a lábfej – az emberi testben valahogyan magában rejti az emberi evolúció azon fontos pillanatának titkos emlékezetét, amely pontról az ember elkezdte földi vándorlását. Bizonyos értelemben megőrzi magában az ember fizikai létének mély misztériumát. Így a Lukács evangéliumban szereplő Jézus (a Nátháni-lélek) származása visszavezet az emberiség egész evolúcióján keresztül Ádámgig, és még tovább Istenig, jelezve annak a fizikai testnek a keletkezését, amelybe azt követően Krisztus beleereszkedett. Az emberi láb tehát önmagában őrzi Krisztus fizikai testének keletkezési misztériumát. Így annak, aki odaajándékozta Krisztusnak a fizikai testét, ismernie kellett ezt a misztériumot, amely viszont csak a Halak beavatás eredményeképpen volt lehetséges. Ennek a beavatásnak az előkészítése Keresztelő János feladata volt, akiről Rudolf Steiner ezt mondta: “János készíti elő a Halak beavatást, amelyben a Názáretinek (a Názáreti Jézusnak) részesülnie kell azért, hogy Krisztust magába fogadhassa.” (GA 124, 18. 12. 1910.) “Ennélfogva a Halak szimbólum, mint ősi szimbólum lett ismert Krisztus hordozói számára... Ezért mondhatjuk azt, hogy a beavatás, amelyet Jézus körül az összes misztériummal titkosan hajtottak végre, a Halak beavatása volt. (GA 124, 12. 12. 1910.)

I. 20. – II. 19. Vízöntő - ANGYALOK

A Vízöntő régiója az Angyalok hierarchiájához kapcsolódik, s minden földi szubsztanciából a víz az, amellyel nekik egészen különleges kapcsolatuk van. A Földön a víz az, amely a világegyetem szubsztanciájának a fizikai visszatükröződése, és amelyből az Angyalok és az emberi lények étertestek formálódnak. Az étertestnek két különböző tulajdonsága van, az élet és az emlékezet. Ez az oka annak, hogy a legkülönbözőbb népek legendáiban és meséiben megtalálható az “élő víz” vagy az “élet vize” kifejezés, mint a kozmikus éter életadó erőinek jelképe. Rudolf Steiner a “Hogyan juthatunk el a magasabb világok megismeréséhez?” c. könyvében a beavatásról szóló fejezetben két próbáról beszél, amelyen a tanulónak át kell mennie, ezek az emlékezés és a felejtés,

ahol az éteri test második sajátossága vagy tulajdonsága jelentkezik. (Hasonló képeket találunk Dante Isteni színjátékában, ahol a lélek-világból a szellem-világba való átmenetnél Dante-nak meg kell fürödni az emlékezés és a felejtés folyóinak vizében, a Lethe-ben és az Eunoë-ban).

Az Angyaloknak az emberrel ellentétben nem a fizika, hanem az étertest a legalsó lénytagjuk (GA 99, 3.6. 1907). Ezért a Szellemtudomány körvonalai-ban Rudolf Steiner az "Élet Fiainak" nevezi őket. Ha saját akaratukból valamiféle fizikai testet alkotnak maguknak, amely számukra mindig csak a magasabb szellemi princípiumoknak (lénytagoknak) a visszatükröződése, a víz az a legsűrűbb elem, amelyből ezt a formát előállíthatják (GA 110. 16. 4. 1909). Az Angyalok hierarchiájának és a víz elemnek ez a kapcsolata a Régi-Hold korszakba nyúlik vissza. A Régi-Hold ahol ők az emberi fokozatot élték át, csak ilyen vízszerű folyékony elemet tartalmazott. Ebben az időben az Angyalok árasztották bele az akkor még állati fokozatot élő emberi szervezetbe azt, amely később a vér és a nedvei szubsztanciájává vált: "Az Angyalok feladata volt, hogy lehetővé tegyék ennek a vér-folyadéknak az emberbe való áramlását". (GA 99, 3. 6. 1907). Ezért a leendő Jupiter korszakban, ahol a mai ember eléri az angyal-fokozatot, a víz lesz a legsűrűbb elem. A Földön az Angyalok azt a feladatot vállalták, hogy az individuális emberi lényeket vezessék az egymást követő földi életük során. "Ők éber-lények, akik úgymond megőrzik a korábbi inkarnációk memóriáját egészen addig, amíg azt az ember maga meg nem tudja tenni" (GA 110, 15. 4. 1907).

Az állatövi csillagképeken belül a Vízöntő hordozza az ideális, spiritualizált emberi lény képét, ezért van ennek a jegynek különleges kapcsolata az Angyalok hierarchiájával. Minden angyal mutatja az embernek a legbensőbb szellemi ideálját, az ő szellemi törekvésének legmagasabb ideális célját. "Ez valójában úgy van, mintha az ember a földi vándorlásának a kezdetétől feltekinthetne egy magasabb szellemre, az ő szellemi archetípusára, vagy modelljére, aki képes tökéletesen uralni az asztráltestét (a Vízöntő képe, ahogyan a vizet kiönti teljes békében és harmóniában), és aki azt mondja az embernek: Ilyenné kell válnod, amikor majd végleg kilépsz ebből a földi fejlődésből... És ha valaki azt mondja, hogy az ember feltekint az ő legmagasabb Énjére (a Manaszra), amelyhez mindinkább közelíteni és hasonlítani akar, vagy ha valaki azt mondja, hogy feltekint az angyalára, mint legmagasabb példaképére ez spirituális szempontból pontosan ugyanazt jelenti". (GA 105, 6.8. 1908). Azoknak az embereknek, akik nem vállalkoznak az individuális okkult fejlődés útjára, a legelső lehetőség ezeknek a magasrendű ideáknak a tudatos megközelítésére az emberiség hatodik kultúrkorszakában fog adódni, amely a Vízöntő jegyében zajlik. Ekkor az egész emberiség természetes módon lesz a Manasz szubsztanciával átvilágítva, melyet az angyali lények küldenek le nekik, mint az égi világból jött ajándékot, mivel, a hatodik korszakban a szellemi mag egy fajtája a szláv népeken keresztül fog kialakulni, amely népeknél egy különösen közvetlen és bensőséges kapcsolat alakul ki az individuális lény és az őt vezető angyali lény között már manapság is.

Az angyalhoz való még közvetlenebb kapcsolat megszerzése a mai időszakban alapvetően minden ember számára lehetséges már akkor is, ha tudatosan elhatározza, hogy a szellemi fejlődés útjára lép, amely a modern szellemtudomány formájában minden ember számára adott. Ennek az útnak a kiindulópontja és a legbiztosabb alapja a belső munka és az, ha az emberi gondolkodást átszellemiesítjük. Ebben a magasabb fejlődési fokozatban az ember gondolatának élővé, szinte folyékonyá kell válnia, hasonlóan a víz szubsztanciájához és végül is teljesen éterivé. Ha az ember ezt elérte, akkor abba a helyzetbe kerül, hogy az angyali lényeknek az impulzusait felfoghatja és átviheti az élővé tett és átszellemiesített éteri gondolkodásába. Ezt az embert azután az angyala bevezeti az imaginatív világba, amely a Földet körülvevő éteri világ, azaz a Hold szféra, ahol maga az angyal válik az ember magasabb vezetőjévé.

Végül még azt is meg kell látnunk, hogy Keresztelő Szent János egy különleges, a Vízöntő kozmikus birodalmával kapcsolatos beavatást kapott: ... Keresztelő Szent János éjszaka is meg tudta figyelni az anyagi földön keresztül a Vízöntő csillagképét. (GA 124, 6. 12. 1910.) Egy ilyen különleges beavatás következményeként az anyagi hierarchiához tartozó különleges lény tudott rajta keresztül hatni – és ez egy szellemi tény, melyet az evangéliumokban (pl. a Márk evangéliumának 1,2 fejezetében) leírnak. A vízzel történő keresztelés során Keresztelő szent János azoknál az embereknél, akik keresztelésért hozzáfordultak, létrehozta a fizikai testnek az éteri testtől való részleges eloldódását, amely az illető védőangyalával való találkozás közvetlen élményét adta. Egy ilyen védőangyal ezután tudott jelzést adni a vezetése alatt álló léleknek a Föld felé közeledő Krisztus-lényiségről.

XII. 22. – I. 20. Bak – ARKANGYALOK

A Bak régiója az Arkangyalok hierarchiájához kapcsolódik. Az évszakok változásában ez a jegy az év legsötétebb időszakának felel meg: de éppen a téli éjszakának ebben a mélységében történik meg az új szellemi Nap születése és ehhez a születéshez az Arkangyaloknak különleges kapcsolódása van. Ahhoz, hogy meg tudjuk érteni az ő részvételüket ebben az eseményben, vissza kell emlékeznünk arra, hogy mi volt az Arkangyalok feladata a Régi-Napon. Ők már abban az időszakban is annyira fejlettek voltak, hogy az egész világmindenség számára tudtak valamit adni. Az, amit ők ekkor adtak, az a Fény volt, a Fény szubsztanciája. Rudolf Steiner erről azt mondja: “Az Arkangyalok bizonyos vonatkozásban már a Nap korszakban annyira fejlettek voltak, hogy a világkiterjedésnek a Fényt tudták ajándékozni.” (GA 110. 13. 4. 1909). Egy másik előadásban, amikor az Arkangyalok missziójáról beszélt, sokkal egyértelműbben fogalmazott: “...Az Arkangyalok... a Fény teremtoi... ezzel azt kell mondanunk, amikor felvillan egy Fény, akkor mögötte Arkangyal van...” (GA 132,7. 11. 1911). Ez volt az Arkangyalok tevékenysége a Régi-Napon. Mivel a fejlődésük azóta is tovább folytatódott, így a Föld korszakra az Arkangyalok már nemcsak a külső fény teremtoi, hanem mindenek előtt a Szellemi Fény teremtoiként működnek. Így az Arkangyalok erejeként nyilvánul meg a karácsony éj sötétségében felragyogó szellemi Nap. Amikor a tisztánlátó karácsony éjszakáján meglátja (kontemplálja) az Éjféli Napot, akkor az első lények, amelyek a Naphő környezetében megjelennek neki, az a 12 Arkangyal, akik mind kísérorók, vagy mint a Krisztus-impulzus egyfajta kozmikus aurája, amelynek a Föld szférájában kell megszületnie. Már az ősi időkben is erre a 12 Arkangyalra utalt Zarathuszttra, amikor a 12 “Amshaspadn”-ról beszélt, amelyek a nagy nap-szellem, Ahura Mazdao küldöttei.

A mi korszakunkban ez a 12 Arkangyal bizonyos értelemben úgy jelenik meg, mint a Krisztus-impulzus 12 aspektusának hordozója, amely a mi kozmoszunkból emelkedett ki, mint a zodiákus körén való átvonulásának eredménye. Éppen ezért az Arkangyalok a 12 Szent Éjszaka égi őrői és inspirátorai, amely az évnek éppen arra az időszakra esik, amelyet a Bak jegyének erői hatnak át. Az évnek ebben az időszakában van a két fontos keresztény ünnep is, a karácsony és a vízkereszt, és mindkettő külön, a maga módján kapcsolódik az Arkangyalok működéséhez. Gábiel Arkangyallal kapcsolatos a születés hírének hozatala is, amit Mária kapott, amit Lukács írt le az evangéliumában. A Jordánban történt keresztelőnél Krisztus közvetlenül az arkangyali szférából lép be a Názáreti Jézus testébe úgy, hogy áthatol az Angyalok szféráján (GA 152, 1. 6. 1914), és ezáltal a földfejlődés számára egy új lehetőséget nyújt, nemcsak a vízzel történő keresztelés, hanem a Szellemmel és a Tűzzel való keresztelés lehetőség is (Máté 3. 11). Rudolf Steiner szerint a levegő és a tűz az a szubsztancia a Földön, amely egyedül alkalmas arra, hogy belőlük az Arkangyalok fizikai testet teremtsenek maguk-

nak (GA 110, 16. 4. 1909). Az ősi héber nyelvben a "Rauch" jelentése: szél. Levegő, lélegzet és szellem.

A mostani korunkban különösen fontos, hogy az ember az alvás közben kapcsolatot tudjon teremteni az arkangyali szférával. Ezért neki a nap ébrenléti időszakában el kell érnie a szavainak és a beszédképességének a lehető legmagasabb spiritualizációját (GA 222, 11. 3. 1923). A Bak szférájából áramló erők különösen nagy segítséget jelentenek itt neki, mert ezek azok az erők, amelyek az ember számára minden korszakban a spirituális világszemlélet megalapozását inspirálták (GA 151, 22. 1. 1914).

Egy egészen különleges kapcsolata van Michael Arkangyálnak a Szellemi Nap évenkénti születésének előkészítésében, azaz Krisztusnak a Föld szférájában történő megjelenésében. Rudolf Steiner a következő szavakkal magyarázza ezt: "Ahogyan a Föld nyáron kilélegzik (ez a Föld Lelkének és Szellemének a planetáris testtől való eltávolodását jelenti a nyár időszaka alatt), úgy ezalatt az időszak alatt a Föld arimanizálódik. Isten őrizz, hogy Jézus születése ezen az arimanizált Földön történjen! Mielőtt az év ciklusa lezárul és a december megérkezik (amikor a Krisztus-impulzus megszülethet a Földön, amely újra áttelepszik), a Földet szellemi erőkkel meg kell tisztítani a sárkánytól, az arimánikus erőktől. Így a Michael-erőn keresztül kell egyesíteni azt, ami mint földi belélegzés történik szeptembertől decemberig. Ezzel kell egyesíteni a tisztító Michael-erőket, amelyek legyőzik Arimán gonosz erőit azért, hogy karácsony ünnepe a helyes módon közeledhessen, hogy a Krisztus-impulzus megszületése megfelelőképpen beteljesedhessen." (GA 223, 31. 3. 1923). Michaelnek ez a minden évben bekövetkező harca a sárkánnyal az utolsó adventi héten kulminál, amikor a Föld a Bak tevékenységi szférájába kerül. Arimán minden évben reménykedik abban, hogy ebben a sötét és hideg időszakban meg tudja akadályozni a szellemi Nap fényének felvillanását a Föld szférájában. Évről-évre Michael Arkangyal legyőzi őt, így a Krisztus-Nap akadálytalanul felkelhet a Földön a Bak jegyében. Az emberiség fejlődésének tervében ez az ellentét a külső természeti sötétség és a felemelkedő szellemi Nap erők között majd leginkább a hatodik korszak második felében fog megnövekedni különös erővel, és csúcspontját pedig a hetedik – Amerikai – korszakban fogja elérni, amely a Bak erőinek jegyében fog állni.

Van még egy további kapcsolat is a Bak régiója és az elkövetkezendő arkangyali hierarchia között, amelyet meg kell említeni. Mint ismeretes, a Bak régiója az emberi szervezetben a térdnek felel meg, amelyet előlről a térdkalács zár le. A szellemtudományok szerint a Vénusz korszakban – miután a Jupiter korszakban megfelelő metamorfózison megy keresztül – ebből a térdkalácsból fog kialakulni az emberi fej külső formája. Ezután ebből fognak kifejlődni azok az erők, amelyek megformálják a Vénusz-ember külső megjelenését, aki az evolúciójának az arkangyali fázisát éri majd el (GA 156, 6. 10. 1914).

XI. 23. – XII. 21. Nyilas – ARCHÉK

A Nyilas szférája az Archai hierarchiájával áll kapcsolatban. Ezzel a szférával való kapcsolatot a legjobban akkor tudjuk megérteni, ha példaként a felegyenesedni tanuló gyermeket nézzük. Egy meghatározott időtől kezdődően mindig újabb és újabb kísérletet tesz, hogy a lábára álljon és mindig újra és újra visszaesik a vízszintes helyzetbe. Ebben az időszakában a gyermek egy külsőleg is megnyilvánuló módon, egy kentaur képzetét kelti. Az emberi és az állati, a függőleges és vízszintes erők nagy csatát vívnak benne, amelynek az eredménye végül is az előbbinek a győzelme az utóbbi felett.

Az, hogy ez a harc minden embernél a felegyenesítő emberi erők győzelmével végződik, az főleg az Archai hierarchiájának, vagyis a Személyiség szellemek segítségének köszönhető, mert ők azok, akik azt az erőt áramoltatják az emberbe a kozmoszból,

amely képessé teszi arra, hogy olyan lény legyen, aki fel tud egyenesedni a Földön (GA 226, 18. 5. 1923). Ennek a felegyenesedési folyamatnak – amely az első manifesztációja az individuális személyiségnek és a legfontosabb előfeltétele az emberben az ego-tudat felébredésének – egy jelzését adja annak az íjnak a formája, amit a Nyilas a kezében tart. Az íj csak akkor van meggörbítve, amikor rajta van a nyílvevő. Ha a nyílvevőt – amely itt tulajdonképpen a gondolati erő, mint az ego-tudat hordozója – mozgásba lendítjük (és ez történik akkor, amikor az ego-impulzus először felvillan az emberi szervezetben), akkor kiegyenesedik az íj, és ez megfelel annak, amikor az ember a függőleges helyzetét eléri. Másrészt a Nyilas kezében lévő nyílvevő, mint az aktív gondolatérő imaginációja egy jelzése annak, hogy a negyedik századtól kezdve a kozmosz Világ-Gondolatának vezérlője, az Égi Intelligencia a Forma uraitól (Exusiai) átadja a vezetést az Archai-nak, a Személyiség szellemeinek (GA 222, 8. 3. 1923). Ettől az időtől kezdve ők azok, akik az emberi evolúció számára hordozzák a kozmikus gondolkodást. Ez az új tevékenység tulajdonképpen valamiféle ismétlődése annak – bár most magasabb fokon – amit ők a Régi-Szturnusz korszakában már elvégeztek. Rudolf Steiner erre a következő szavakkal utal: “Melyik valójában az az erő, amit a mai emberben gondolati erőnek ismerünk. Mert alapjában véve a Személyiség szellemei a Régi-Szturnuszon gyakorolták a gondolataik hatalmát” (GA 110, 13. 4. 1909).

Amit a mai emberben, mint mikrokozmoszban, mint individuális gondolkozás fellép, makrokozmoszban a külső természetben ennek a villám és a mennydörgés felel meg. Ezért a Nyilas repülő nyílvevőjének makrokozmosz aspektusában felfedezhetjük a villámot, mint természeti jelenséget: és ez az egyetlen természeti jelenség az, amelyben az Archiai hierarchiája a Földön, fizikai valóságban látható módon testet tud ölteni (GA 110, 16. 4. 1909). Végül azt is észre kell vennünk, hogy az íjből tudatosan kilőtt nyílvevő egyben annak a képe is, amikor az ember megfelelő cél érdekében koncentrálja és irányítja az emberi akaratot. Valójában az egész földi fejlődés végső célja az, hogy elérje a Vulkán állapotot, ahol az egész emberiség felemelkedik már arra a fokozatra, amelyen most az Archai, vagyis a Személyiség szellemei állnak. Egy prófétai előrenézéssel tekintsünk a fejlődésnek erre a legmagasabb fokára, amely majd a hetedik Atlantisz utáni korszak végével veszi kezdetét. Ez a következő: az V Atlantisz utáni korszak végén, tehát a mi korszakunk végén, az Angyal szférából az embert eléri az első Szellemen impulzusok: a VI. korszak végén az Élet-szellem impulzusai érkeznek és nyílnak meg az ember számára az Arkangyal szférából: és ekkor nyílik meg az a lehetőség, hogy az emberiség számára láthatóvá váljon a Szellemember impulzusából valami, párhuzamosan a “mindenki mindenki ellen háború” kezdetével, mint ellenpont. Ez akkor fog megtörténni, ha a tavaszi napéjegyenlőség pontja a Nyilas csillagképe vándorol át és a Földön teljesen nyilvánvalóan két fő emberi faj fog létezni, a jók és a gonoszok. Ekkor a Kentaur, vagyis a Nyilas képe szellemi szempontból két részből áll, a jó faj a felső emberi rész erőt fogja magában megtestesíteni, míg a gonosz az alacsonyabbrendűt, az állatit. Csak azok az emberek tudnak majd akkor a jó fajhoz csatlakozni, akik abban a korszakban minden erejüket képesek a magasztos Krisztuskinyilatkoztatás szolgálatába állítani, amely akkor fog leérkezni a Földre az Archai hierarchia szellemi lényein keresztül, akik Krisztust szolgálják és az emberiséget az ő szelleméhez vezetik (GA 15, Ch. 3).

X. 24. – XI. 22. Skorpió - EXUZIÁK, FORMA URAI

A Skorpió-Sas szférája az Exusiai hierarchiával, vagyis a Forma szellemekkel áll kapcsolatban. Ezek a szellemek már a Régi-Szturnusz idején is olyan formáló és rendező, rendező tevékenységet fejtettek ki, amelyben a Szturnuszig terjedő szférában

megőriztek mindent, amit itt a magasabb hierarchiák megvalósítottak (GA 110, 14. 4. 1909). A Föld korszakban a Forma szellemei (vagy bibliai szóhasználatnál az Elohim) minden földi evolúciós folyamat teremtoiként és irányítóiként fejtik ki tevékenységüket. Mindennek, ami a Földön megjelenik, ők adják meg az önmagában zárt formáját (GA 105, 7. 8. 1908), úgy, hogy egy bizonyos keménységet és formát hoznak le a Föld felszínére a Trónok hierarchiájának centrumából kiáradó aktivitásból és a periférián működő Mozgás szellemeinek tevékenységéből. Ők viszont a tevékenységükhöz az erőt a Skorpió-Sas zodiákus régióból kapják, amelynek sugarai, amikor kiáradnak, megfagyasztanak minden mozgást és mozdulatlanságot eredményeznek. A külső természetben ezek az erők novemberben jelennek meg. A lemóriai korszakban, amikor az ember fejlődésében már eléggé előrehaladt ahhoz, hogy a Forma szellemei valamit beáramoltathattak az emberbe a saját szubsztanciájukból, akkor ez az emberben az egojának szubsztanciájává vált. A Sas-Skorpió kettős képében van elrejtve az ego misztériuma. Az emberi Én a további fejlődése folyamán a luciferi kísértésnek következményeként nemcsak szabadságot, hanem a gonosz iránti bizonyosfajta vonzódást is befogadott magába. Éppen ezért az ego kettős karaktere, mint a kétélű kard jelenik meg az Apokalipszisben (GA 104, 25. 6. 1908), amely rendkívüli precízséggel jelenik meg Leonardo da Vinci: „Az utolsó vacsora” c. képén. Itt János alakjában (a Sas) – aki Krisztus jobbján ül – jeleníti meg az emberi ego áldozati vágyakozását a legnagyobb ideálja, az Isteni Ego felé. Az ego másik aspektusát, amely csak saját önös céljait akarja szolgálni, viszont Júdás, aki a Skorpiót jeleníti meg a képen. A kettő között található Péter, aki képes azonnal a legmagasabb áldozati szolgálatra is, de az árulásra is. „Te vagy a kőszikla!” – mondja neki Krisztus Jézus (Máté 16:18). Lelkének minden erejével az első felé törekszik. Ezt a freskó úgy emeli ki, hogy János felé fordul.

Ma a Forma szellemei a Napról hatnak a Földre, és a Fény eleme az az alapvető eszköz, amelyen keresztül befolyásukat érvényre juttatják. A Fény az ő külső ruhájuk (GA 105, 7. 8. 1908), bár az ő igazi fényük nem tartozik a külsőleg megjelenő fényhez, hanem a szellemi Fénnyel rokon. Amikor az ember ego a helyes fejlődésen megy keresztül, szintén a szellemi Fény felé törekszik. Ennek a törekvésnek a képe jelenik meg a szárnyaló Sasban, aki olyan magasra emelkedik fel, amilyen magasra csak tud, úgy, hogy tökéletesen belélegezze a napfényvel áthatott levegőt. Teljesen más a viszonya a szellemi Fényhez az egoista beállítottságú énnel. Gyűlöli a fényt és kerüli. Ez a viszony külsőleg a Skorpió képében jelenik meg, amely fél a fénytől és elrejtőzik előle. Ha mégis a napfényben találja magát és megakadályozzák abban, hogy elrejtőzzön, akkor ön maga fejezi be az életét úgy, hogy saját fullánkjával leszúrja magát.

A Skorpió-Sas erőinek és a Forma szellemeinek kapcsolatát egy másik nézőpontból is megvilágíthatjuk. Az Atlantiszi kor közepén, a Skorpió korszakban lépett az ember a Földet körülvevő kozmoszból először szilárd talajra. Ugyanekkor épültek be először ásványi szubsztanciák a fizikai testbe, ami által egy szilárdabb, végső formát vett fel az ember (GA 105, 10. 8. 1908). Másrészt a Sas képe a tökéletesen kifejlett emberi ego erői által létrehozott minden forma jövőbeli szellemiesítésével áll kapcsolatban. János evangélista alakjában láthatóan egy olyan beavatotról van szó, akinek az a feladata, hogy elérje ezt a fokozatot. Éppen ezért a négy evangélista közül az ő szimbóluma a Sas. Nagyon mély kapcsolata van a Forma szellemek szférájával Christian Rosenkreutznak is, aki beavatását közvetlenül az 1250-es év után érte el, az emberiség fejlődésének pontosan abban a pillanatában, amikor a Forma szellemeinek a földi eseményekre való nem fizikai, hanem szellemi hatásuk nagy volt (GA 126, 31. 12. 1910) annyira, hogy ez a Sas impulzus átszellemítő módon egészen a beavatott fizikai testéig le tudott hatni (GA 130, 27. 9. 1911). Ez a beavatás teszi lehetővé Christian Rosenkreutz számára a jövőben, hogy a Skorpiót Sassá transzformálás új feladatát vállalja magára, amely feladat számára a legnagyobb fájdalommal jár, amelyen ember csak keresztül mehet (GA 133, 20. 6. 1912).

Végezetül a Skorpió erők hatásának egy további aspektusát kell megemlítenünk a Forma szellemek működésével kapcsolatban. Nem sokkal azután, hogy ezek a lények az embereknek adományozták az ego-principiumot, megjelenik az emberiségnek a két nemre való kettéosztása. Ez a Skorpió közvetlen kozmikus behatása (GA 105, 7. 8. 1908), ami által az ember képes volt erejének egy részét önmagának visszatartani, amelyet korábban arra használhatott, hogy saját fajtáját reprodukálja. Ebből a visszatartott erőből alakult ki az idők folyamán az emberi agy (GA 11, 4. F.), mint az individuális ego-tudat későbbi kifejlődésének fizikai alapja. Viszont ennek a következménye az volt, hogy a teljesen tiszta Szeretet-szubsztanciához (melynek hordozói a Föld korszakban a Forma szellemei, és amelyet ők fokozatosan árasztottak az ember felé a fejlődésük kezdete óta) (GA 121, 11. 6. 1910) hozzáadódott a torzulás lehetősége, amely a mai időkben abban nyilvánul meg, hogy összekeveredik a szellemi és az érzéki szeretet.

Ez utóbbi akkor válik különösen veszélyessé, amikor egy rossz irányú okkult fejlődéssel kapcsolódik össze, amikor egy ember túl korán lép be az asztrális világba és beleszalad bizonyos démoni lények hatása alatt álló veszélybe, amely lények a visszamaradt Forma szellemek követői, és amelyek kapcsolatban vannak a Földön élő különböző emberi fajok továbbszaporításával (GA 121, 11. 6. 1910). Ennek a következménye az erotika és az okkultizmus keveredése, konfúziója, amely az embert az ego-tudatának tökéletes elsötétüléséhez juttatja.

IX. 24. – X. 23. Mérleg - MOZGÁS URAI

A Mérleg jegye a Dynameis hierarchiájával, a Mozgás urainak hierarchiájával van összekötve. E kapcsolat jellemzése közelebről a következő. A mi Naprendszerünk planétái csak azáltal tudnak egy stabil és zárt rendszert képezni a Nappal, hogy folyamatosan egy önmagukat egymás relációjában egyensúlyban tartó mozgásban vannak. Szellemi szempontból ilyen kiegyenlített, kölcsönös mozgási tevékenység a Forma szellemek megjelenése és műve. Ezek a szellemek nagyrészt a Napban tartózkodnak, - Rudolf Steiner szerint – és különösen a Napból árad ki a hatásuk a planétákra és a planétákról a Földre. Ezáltal egy törvényszerű és szabályos működését és mozgását váltják ki a planétáknak, amelynek az a végső kihatása a Naprendszerben, hogy létrejön egy állandóságot és egyensúlyt tükröző belső erő.

Az inspiratív megismerés szempontjából ez a Naprendszerben uralkodó erők kölcsönhatása, amely a Mozgás urainak a hatása, már a pythagoreusoknál is említést nyert, akik ezt a szférák zenéjének nevezték, amely élő kifejeződése a mozgó egyensúlynak a mi planetáris rendszerünkben. Ennek az erőnek a földi leképződése a kémiai teremtődés és létezés az anyagban, amely egy állandó, mozgó egyensúly a szétválasztás és az összekötés elve között és ezen a fizikai alapon nyugszik.

A Föld vonatkozásában a Mozgás urainak még egy nagyon különös feladata van. Ők tartják az egyensúlyt a planetáris rendszer és a bolygórendszer külső szférájából befelé hatva azzal az erővel szemben, amelyet a Trónok sugároznak ki a Föld középpontjából kiindulva. Itt egyensúlyt és kölcsönösséget teremtenek, és így ebben a konfigurációban alakul ki, mint a két erő ütköző zónája, a Föld felülete. Az, ami tulajdonképpen ott van, az az erőknek az egyensúlya, amely egyben egy szerződésnek is felfogható a Forma, a Mozgás és az Akarat urai között, amely úgy lett megkötve, hogy a Föld különböző konfigurációinak megjelenési formát adott.

Ezeket a fent felsorolt cselekedeteket a Mozgás urai a Mérleg jegyével való kapcsolatuknak köszönhetően tudják megvalósítani, amelynek a szellemi ereje már a Régi-Hold időszakban megjelent; mert már ebben az időszakban is a fő feladatuk az volt, hogy a Nap és a Hold – amelyek elváltak egymástól – hatásait egyensúlyban tartsák és kölcsönhatásban működtessék. Kozmikus helyzetükből adódóan ebben az időszakban úgy

kell elképzelni őket, mint két gigantikus mérlegserpenyő működtetőit, akik a kiegyenlítődést felügyelik és hozzák létre.

A Holdlét állapotában az egyensúlytalanság láttán a lelkekben vágy kellett, hogy létrejöjjön az egyensúly iránt. Ezt a Mozgás szellemei hozták létre, ezáltal megteremtve a továbbfejlődés lehetőségét.

VIII. 24. – IX. 23. Szűz - BÖLCSESSÉG URAI

A Szűz régiója a Kyriotetes-szel, vagyis a Bölcsesség uraival, mint hierarchikus lényekkel áll kapcsolatban. Az Égi Szűz, mintegy utalás a kozmikus lényre, az Isteni Szófiára, a világ ősi bölcsességére, azt mutatja nekünk, hogy milyen mély kapcsolat van éppen ezzel a hierarchiával.

Még jobban utal erre a XII. fejezetben az Asszony imaginációja az Apokalipszisben, amelyet a Nap övez és azoknak az erőknek a hatására utal, amelyeket a Bölcsesség urai fejtenek ki a Szaturnusz, a Nap és a Hold fejlődési stádiumán keresztül, és amely a Szűz régiójából származik. A 12 csillag ebben az imaginációban, amely a Szűz fejét övezi, a Bölcsesség szellemeinek tevékenységére utal a Szaturnusz fejlődési állapotában és ez úgy van rendezve, hogy összhang léphessen fel az egyes égitestek és a Szaturnusz, és ezen keresztül az egész Univerzum között.

Továbbiakban a Napba burkolózott Szűz arra utal – Rudolf Steiner ezt így fejezi ki – hogy a Szűz aki megszülte a Napot, arra utal, hogy a Bölcsesség szellemeinek tevékenysége a Föld második megtestesülése során hogyan folyt le, amikor az emberiség a kozmikus Nap-erőből kialakította az étertestet és azt az élet elvével és erejével ellátta. Végül a Szűz lábainál a Holdat a Bölcsesség urainak arra a tevékenységére utal, ami a Régi-Hold fejlődési stádiumában zajlott, amikor az ezüst kialakult a Földön, az a fém, amely az alacsonyabb Hold-erők és a magasabb Hold-erők közti áthidaló kapcsolatot szimbolizálják.

Mindezeket a tulajdonságokat magasabb szinten a Lukács evangéliumában ábrázolt Mária alakjában ismerhetjük föl, aki Rudolf Steiner szerint földi képe az Égi Szófiának és a bölcsességnek. A különleges kapcsolata a szellemi kozmoszsal az a készség, hogy megszüljön az Élő Lelket, a Jézus-gyermecket, amelyik a Dávid-házból a nátháni vonalon keresztül lett megalkotva, és amely a Világ-Szellem Napját fel tudta venni önmagába. Végül, aki a tisztaságot és az ártatlanságot hozta, amely azáltal fejlődik ki, hogy semmi kapcsolata nincs az alacsonyabbrendű Hold-erőkkel. Ezek voltak a legfontosabb tulajdonságai ennek a léleknek. E tulajdonságokat tudta korai halála után a szellemi világból kiindulva a másik Máriának, a Máté evangélium Máriájának átadni, akivel a Jordán-keresztelő pillanatában erős érzékfeletti kapcsolata alakult ki. Így alakult ki a szűzi Asszony-alak, aki hordozója a legmagasabbrendű emberi erényeknek, ami a keresztény emberiség számára valaha is megvalósulhat.

A kozmikus ősképet ezeknek a legmagasabb emberi erényeknek a Kyriothetes hierarchiájánál, más néven a Bölcsesség szellemeinek a Régi-Napon történő megfigyelésénél találhatjuk meg. Ők a nagy áldozat megpillantásakor belemerültek abba, amit a Trónok és a Kerubok hoztak: mert abban a szempillantásban, amikor az áldozati tevékenység megszületik, az a készletés kelt fel bennük, hogy önmagukat kiáraszszák és kisugározzák saját lényüket, mint egy áramló, örökké lüktető bölcsességet, mint egy áradó erényt. Ennek az ajándékozó erénynek vagy önmagából kiáradó erénynek a reprezentálása az emberiségen belül a Szűz, akit a keresztény világban Isten Anyjának neveznek, nem más mint az Égi Szófia földi képmása. Ahhoz, hogy valaki ennek képviselőjévé válhasson, a legmagasabb áldozati bölcsességet kell bemutatnia, amely Jézus krisztus földi életének átéléséből fakad, fel kell, hogy vegye ezt az impulzust a szívébe, a Bölcsességet, amely mint egy kard járja át a szívet – a Lukács evangélium írja így -, hogy ezáltal a legmagasabb erényt ajándékozza, árassza ki az emberek világa felé.

Az Oroszlán csillagkép a Trónok hierarchiájával, vagyis az Akarat urainak hierarchiájával áll kapcsolatban. Mielőtt behatóbban hozzáfognánk e kapcsolat elemzéséhez, vegyük figyelembe, hogy a Mérleg csillagképtől kezdődően egy bizonyos eltolódás, átfedés tapasztalható az egyes állatövi csillagképek és a megfelelő hierarchikus lényiségek munkájában. Ez azzal kapcsolatos, hogy ezek az erők, amelyek egy fejlődési cikluson belül inkább külső jegyekként mutatkoznak, azok a következő ciklusban, mint belső erők, mint a hierarchikus lények benső tulajdonságai nyilvánulnak meg. Például a Mozgás ura, mint lények, akik a Régi-Hold régensei. Erre az időszakra a Föld fejlődését aktivizálják, mint egy olyan planétát, ahol a Régi-Hold bölcsessége mozgásában teremtően belülről hat és éltetően áthatja az emberi lényt. Ezért az ő szimbólumuk, a Mérleg tulajdonképpen a Földhöz tartozik és nem a Holdhoz. A Mérleg az egyedüli életelen az állatövi csillagképek között, amelyet az ember teremtő szelleme hozott létre. Erre utal, hogy a Mozgás szellemei által a Régi-Holdon kialakított külvilág bölcsessége az emberben belső bölcsességgé kell, hogy alakuljon. Olyan teremtő, mozgásban lévő bölcsességgé, amelyet a Forma urai segítségével, az Ént áthatva, - amit ők adtak az embernek – ezt a bölcsesség-erőt szeretetté kell áttranszformálnia.

Hasonló áthatást vehetünk figyelembe a Szűz jegyénél, amelynek szférája össze van kötve a Bölcsesség urainak szférájával, akik a Nap régensei. Amit ők szellemileg mindenidőben létrehozta, azt az ember külső kifejeződési formájában a Holdon találja meg, ahol a Mozgás urainak befolyására kialakult a bölcsesség, a Földdel ellentétben, ahol a szeretetnek kell megszületnie. Ezért a Szűz, aki a Nap-erőt rejtve az ő belvilágában tartja, a Bölcsesség urainak a szimbóluma.

Az Akarat urai, vagyis a Trónok, a Régi-Szaturusz régensei, amely a kozmikus áldozat által keletkezett, amelyet minden időkből a Kerubok hoztak létre és testesítettek meg. Ez az áldozati erő alkotta aztán a Régi-Napon a belső mozgató erőt, amely az egész Nap-fejlődést végig áthatotta. Ezért vannak a Trónok igazán és a legintimebb kapcsolatban az Oroszlán Nap-jegyével az állatövön belül. A legmagasabbrendű kifejezési formája ennek a Nap áldozati erőnek Krisztus lényiségének áldozati cselekményében nyilvánul meg, amely a Régi-Napon zajlott le, amit Rudolf Steiner az utolsó előadás-ciklusában részletesen elmond. Címe: „Az ember az okkultizmus, a teozófia és a filozófia fényében.”

Maga az Oroszlán csillagkép is egy utalás az Akarat urainak egy megfelelő tulajdonságára. Az őskorban az Oroszlán képe a magasrendű, királyi méltóságot szimbolizálta, már a királyi Salamon idejében is, - Salamonnál – ahol két arany és 12 oroszlán övezte a királyi trónust. Az Oroszlán alakjában az áldozati akaratot, a szív bátorságát és a bátorság erejét együtt látjuk szimbolizálva, és azt a készséget, hogy azt, amit a magasabb akarat meghatároz, a benső erők segítségével külsőleg valaki meg tudja valósítani.

Ezt az áldozati készséget, akaratot és bátorságot megtaláljuk Rudolf Steiner szavaiban is, amikor a Régi-Szaturusz imaginációjában kifejti azt, ahogyan a Keruboknak a Trónok áldozata. A Trónok ebben az áldozati készségükben, amelynek alapja és az ereje a bátorságban rejlik, letérdelnek a Kerubok előtt és az áldozatot felküldik számukra. Fentebb, amikor a Mérleg jegyénél a Mozgás uraival való kapcsolatra és azok kiegyenlítő tevékenységére utalunk, szó volt arról, hogy az Akarat urainak a Föld belsejéből árad az ereje kifelé. Ez a kiáramlás, amit Rudolf Steiner úgy jellemez, hogy a Trónok hatása, ezt lehet látni a hatalmas Oroszlán képében, amely a király méltóságával és áradó erejével éppen kilép a barlang elé. Ezért az állatövi körben az Oroszlánból kiáradó belső erő és bátorság segíthet leginkább az embernek ahhoz, hogy egy igaz alapállást tudjon kialakítani ahhoz a vizsgálóhoz, amit a sors állít elé, vagyis ahhoz, hogy

megfelelően alakítsa ki kapcsolatát saját karmájával, tudatosan tudja ezt viselni, és megtanuljon azon tudatosan dolgozni. Egy ilyen igazi áldozat elvezethet a Trónok hierarchiájával való tudatos kapcsolathoz.

Az, amit ez a hierarchia először a Régi-Szaturuszon vitt véghez, a Régi-Szaturusz törvénye! Ezek a továbbiakban más átalakult formában, amelyek jelenlegi időnkben is érvényesek, hatnak és megnyilvánulnak a karmikus törvényszerűségeken és az ember individuális karmájában.

Az éves körforgáson belül július vége és augusztus eleje tartozik az Oroszlán csillagképhez. Augusztusban a Nap fényereje kezd alábbhagyni, ellenben a melegthatás itt a legnagyobb. Ez a legforróbb időszaka az évnek és itt emlékezik a természet a legutolsó Szaturusz időszakra, persze gyengén, amikor az Akarat urainak meleg erő formájában történt az áldozatuk felajánlása a Kerubok felé.

VI. 22. – VII. 22.

Rák

-

HARMÓNIA URAI

A Rák jegye a Kerubok, vagyis a Harmónia urainak hierarchiájával kapcsolatos. A Rák jegye az ún. örvény, egy csavarodás, egy ősi okkult szimbólum, ahol a két folyamat harmonikus kapcsolatára utalnak vagy egy ciklust szimbolizálnak, amely harmonikusan, a világ bölcsességének megfelelően átformálódik az egyik folyamatból a másikba. Van a magasabb világokban egy folyamat, mondja Rudolf Steiner, amelyik lehet egészen az anyagi viláig, ez pedig az örvény forgása. Megfigyelhetik ezt, ha egy csillagködöt megfigyelnek, pl. az Orion ködöt. Itt egy spirál vehető észre, de ez csak fizikai leképződés. Ezt meg lehet figyelni minden szinten, egy örvény átváltozik, belenyúlik egy másikba. Ez az átmenet az egyik folyamatból a másikba harmonikus kell legyen a világbölcsesség tervei szerint, a létezés minden szintjén, és ezt a Kerubok vezérlik. Mivel a legmagasabb harmóniát hordozó világbölcsesség és a bölcsesség, amely évezredek, évmilliókon, évmilliók világlétén keresztül összegyűjtődött, mint egy hatalmas mindent elborító erő áramlik velünk szembe a Kerubok lényiségein keresztül.

Nézzük meg a folyamatokat, amelyeket a Kerubok a harmonikus örvénylés törvényei alapján irányítanak. Ha ezt meg akarjuk nézni, először is egy planetáris állapot átmenetére és keletkezésére kell a figyelmünket fordítanunk, pl. arra, hogyan keletkezett a Régi-Szaturusz az okkultizmus szerint a szellemi nyugalom állapotából és utána meg kell vizsgálnunk az átmenetet a Szaturusz állapotból a Nap állapotig és így tovább. Itt a spirálok örvényének a megnyilvánulási szakaszát Manwantarának nevezük, a köztes időt, amikor éppen megnyilvánulási szünet van, ezt Pralayának.

A Kerubok alatt álló hierarchiák aztán ezeket a folyamatokat kisebb ciklusokban megismétlik, pl. úgy, ahogyan az egyik bolygóállapot átmegy a másikba. A külső természetben is megfigyelhetők ilyen folyamatok, pl. a teljesen kifejtett növény ősszel meghozza a termő magot, amely a tél folyamán halott állapotban fekszik a földben, tehát egy kis mikrokozmosz Pralayán megy át, éppen azért, hogy a következő tavasszal megint megjelenjen és kilépjen a felszínre. Minden ilyen és hasonló folyamatot, amely a külső természettől elkezdve egészen a legmagasabb planetáris szintig és még magasabb szinteken megvalósul, ezek a kerubi szellemek irányító ereje által vannak vezetve és a harmonikus bölcsesség alapján játszódik le. Mint ahogy a Szeráfok, akik közvetlenül kapják az Istenségtől az impulzust, ugyanígy tőlük a Kerubok olyan módon, hogy az örvény vagy spirál nyitott középső részénél ők adják meg az első impulzust, hogy az újramegtettesülés elinduljon és azt tovább vezetik a Trónok felé, akik ezt átviszik a tényleges valóságba.

Ez történhet úgy, hogy az egyik ciklus átmegy, átfolyik a másikba, de történhet úgy is, hogy sokkal drámaibb jelleget ölt az esemény pl. Rudolf Steiner egy ilyen esetben leír: a következő történt: A Keruboknak egy csoportja még a Régi-Nap állapotban megtagadta azt, hogy a Trónok által számukra felajánlott kozmikus áldozatot elfogadja.

Ez az esemény az egész következő fejlődési ciklusban egy különleges, nagy örvényt okozott és kihatott az egész világfejlődésre. Különlegesen működött ez az örvény akkor, amikor a Föld fejlődése éppen a Rák jegyében állt, mert ekkor történt meg az Atlantiszi korokból az átmenet az Atlantisz utáni korokban. Ez teljesen másképpen történt, mint az eddigiek.

Megint más örvény keletkezett annak az impulzusnak a hatására, amikor Jézus Jeruzsálemben megjelent, amint azt Máté evangéliumának 21. fejezete leírja, ahol a Krisztus-lény képe előttünk megjelenik, belép és az emberiség kulturális, történelmi fejlődésébe hatni kezd, és egy egészen más jellegű örvényt hoz létre. A fent említett eredmények különböző módon hatnak, minden eredményben még ha teljesen különböző módon is a Kerubok szférájának ereje hat, a Rák kozmikus jegyén keresztül, módosított és változtatott örvényimpulzust hívva elő, amely a fejlődés és a fejlődés különböző ciklusainak az átmeneteit egyáltalán lehetővé teszi.

Két korábbi tényt kell a Rák csillagkép és a Kerubok hatásai összefüggése kapcsán szem előtt tartanunk. Az egyik, hogy a Kerubok voltak, akik a Régi-Nap időszakában az állatövi csillagképeket olyan formában megteremtették, ahogy ez ma is látható.

Maga az állatöv már a Régi-Szaturnusz állapotában is megvolt, de Rudolf Steiner szavaival: ennek állaga még nem volt olyan sűrű, olyan kompakt és erőteljes, mint a Nap korszakban. Ezért, amit ma materiálisan állatövnék nevezünk, visszavezethető a Kerubok régiójába, akik szerte a világon, a Régi-Nap formáján áthatva, átvilágító erejét kisugározták az egész univerzumba. Más szavakkal a Kerubok egy védőhálót fontak a Nap köré, amely tulajdonképpen a mai állatövi csillagképek körét öleli fel és egész különös módon kapcsolódik a Rák szférájához.

Itt a csillagkép formája is erre utal, amely egyszerre fog át, ölel körül egy bizonyos szférát, és egyben a külső világból el is különíti, lezárja azt. Az állatövi kör ellentétes pólusán a Bak jegye van, ahonnan az Arkangyalok ereje hat, és ez a polaritás alkotta és határozta meg a Régi-Nap állapotot. Rudolf Steiner szerint azok a lények, akik a Régi-Nap állapotban fejlődtek, közvetlen kapcsolatban álltak a Kerubok hierarchiájával és az Arkangyalok hierarchiájával.

A továbbiakban érdekes kapcsolat van a Rák csillagkép és a mellkas között az ember organizmusában, amelynek az első csirája már a Régi-Szaturnusz állapotában kialakult. Később, amikor a 12 tagú állatöv kellőképpen kiterjedt a Régi-Nap körül, - a Szaturnusz korban ez még nem volt 12 tagú – és egyidejűleg a jövőbeni szívnek a csirája is megjelent, akkor a Rák jegyének befolyásolása során kialakult az emberi mellkas ősképe, amely leképződése a makrokozmosz egésznek. A középpontban ott van a szív, a Nap és ezt körbeveszi a mellkas, lezárva 12 pár bordával, mintegy a 12 állatövi jegy leképződésével, amely a Régi-Nap állapotában egész különös erők által – amelyeket a Kerubok hoztak létre a Rák jegyén keresztül – lett megalkotva.

Másodikként meg kell jegyezni, hogy Keresztelő Szent János a Rák jegyében született. Ha a Vízöntő jegye arra utal, hogy egy megfelelő angyali lény hatott az ő személyén keresztül, akkor Keresztelő Szent János kapcsolata és missziója ahhoz kötődik, hogy az individualitása a Rák jegyével kapcsolatos, és így a missziója is. Ő volt az előhírnöke, előkészítője Jézus Krisztus földi útjának, és az egész különleges kapcsolatát és az új kapcsolódását mutatja meg, amely a Kerubok hierarchiájához fűződik. A Kerubok hierarchiája nagyon különös szerepet játszott az ő sorsában. Rudolf Steiner közlései szerint ismeretes, hogy Keresztelő Szent János, vagyis Illés személyében az emberiség legősibb individualitása jelenik meg, bizonyos vonatkozásban itt Ádámról, az első emberről van szó. Tudjuk a bibliai történetből, a bűnbeesésből, hogy Isten Ádám kiűzetését Kerubra bízta, aki ezt egy lángoló pallossal hajtotta végre (Mózes könyve II. Old. 21. bek.) és ez a Kerub ezáltal a tette által elvágta az emberiséget az Atyaisten

makrokozmosz sférájától, amely az állatövi csillagképek fölött található és ahonnan Krisztus a Napra leereszkedett.

Ez az élmény, amikor a Kerub tüzes pallossal az ember és a legmagasabb hierarchia közé lépett és megóvta a magasabb birodalmakat az emberrel való kapcsolattól, egy hatalmas impulzusa volt ennek az individualitásnak a következő inkarnációiban, egészen addig, amíg Keresztelő Szent Jánosként fel nem lépett.

Ez az élmény átváltozott egy olyan belső képességgé, amit mi ma a lelkiismeret hangjának nevezünk és legmagasabb aspektusában – Rudolf Steiner szellemtudományos kutatása szerint – ez a legmagasabb formájában a Kerubok hierarchiájától származik: mert tulajdonképpen mit is jelent a lelkiismeret hangja? Ez nem más, mint egy olyan képesség, amellyel meg lehet érteni a krisztusi eseményt és ez ezzel az eseménnyel jelent meg az emberiség életében. Rudolf Steiner: „Megnézhetjük, hogy keleten fellépett a szeretet és itt nyugaton pedig a lelkiismeret. Ez két olyan dolog, amely összetartozik. Ahogy Krisztus keleten jelent meg, a lelkiismeret nyugaton ébredt fel, hogy szembetalálkozzon Krisztussal”. A Krisztus-megjelenés és a Krisztus-megértés egyidejű megjelenésében láthatjuk a végtelen bölcsesség működését az egész fejlődésen keresztül. A lelkiismeret impulzusa először nyugaton jelent meg, kb. Krisztus születése előtt 500 évvel Görögországban, az idők változásakor Keresztelő Szent János által megszemélyesítve Palesztínában jelenik meg, hogy Krisztussal magával találkozzon.

A lelkiismeret – mondja Rudolf Steiner – olyan Én-érzés, amely az embert felveszi az alacsonyabbrendűből a magasabbrendűhöz és már a tapasztalati lélekben, mint egy isteni hang megjelenik és nem úgy, mint örömök, vágyak, szenvedélyek szólalnak meg ebben a tapasztalati lélekben, és ott, mint egy kényszer jelenik meg, hogy a helyeset tegye valaki és a magasabb Én-je felé kezdjen el törekedni. Minden tisztátalan lélek a szenvedélyek és a vágyak sivatagában él és ebben a terméketlen sivatagban hangzik fel Isten hangja, a lelkiismeret hangja zengőn, és felszólítja, hogy az Úr, a lélek ura, az Én, a Kyros közeledik. A világ irányító erőinek bölcsessége Keresztelő Szent Jánost választotta ki arra, hogy elsőként a Földön megjelenő Krisztussal találkozzon és a lelkiismeretének ezzel az erejével megismertesse és az egész emberiségnek őt felmutassa. Keresztelő János ezt megtette akkor, amikor utalt Krisztusra, mint Isten bárányára, a kozmikus eredetére, kapcsolatára a csillagvilággal, az állatövi csillagképekkel, a Régi-Nappal, amely a Kerubok tevékenysége kapcsán jött létre. Ez az inspirált imagináció előhívta belőle azt a lelkiismereti impulzust, amelynek a legmagasabb formája a Kerubok hierarchiájánál keresendő. Végezetül, - mint Rudolf Steiner előadásaiból tudjuk – a szellemi bölcsesség, amely Éliást vagy Illést Keresztelő János halála után az apostolok csoportlélkévé avatta, ami által ő egy óvó-védő atmoszférát és egy állandó ébren tartott lelkiismeretet – amely Jézus Krisztus felé fordult – tudott megvalósítani. Jézus így tudta rajta keresztül az apostolok által cselekedeteit legjobban végrehajtani. Ha egy igazi paradox hasonlatot akarunk hozni, akkor elmondható, hogy ez a védő tevékenység, amit Illés, vagyis Keresztelő János lényisége a felső világokból kifejt, összehasonlítható azzal a funkcióval, amit az emberi szervezetben a mellkas lát el azáltal, hogy a belső Napot, a szívet, a fizikai szervezetben védi és körülfogja.

V. 21. – VI. 21. Ikrek - SZERETET URAI

Az Ikrek csillagkép a mindent átfogó Szeretet szellemeinek, a Szeráfoknak a hierarchiájával áll leginkább kapcsolatban. Ennek az egész világmindenséget átható makrokozmosz Szeretet-impulzusnak az egyik földi képe található meg a görög mitológiában, a diaszkonziai ikrek, Castor és Polüdukész személyében. A mítosz szerint Castor, Léda és Pirdarosz király egyik fia volt, Polüdukész ezzel szemben Lédának és Zeusznak a fia. Ezért Polüdukész halhatatlan volt, Castor azonban halandó. Az ikrek harcba keveredtek a szomszédokban élő afimidákkal, mivel azok elrabolták az ő mar-

hacsordáikat. Ebben a harcban Castort egy afimida megöli, a bátyja iránti szeretetből Polüdukész fel akarja áldozni a halhatatlanságát és kéri, hogy küldje el őt a halálba Zeusz, azonban mindkét diaszkonziái ikret a testvéri szeretet jutalmául az Ikek csillagképének urává helyezi fel az égre. Ahhoz, hogy ennek a mítosznak az igazi okkult alapját értelmezni tudjuk, tudatosítani kell magunkban, hogy mi volt az ősi görögök alapállása a halállal és a halhatatlansággal kapcsolatban. Az ősi görögök az emberi test formáját, amelyet ők a legvilágosabb tudattal azonosítottak önmagukkal. Én-tudattal látták el és mindenfelül tisztelték. Éppen ezért számukra a halálnak ez a formája annyit jelentett, hogy a földi Én-tudatuk teljesen széttörik, illetve megszűnik és ez számukra a legnagyobb borzalmat jelentette, amit belsőleg nem is tudtak feldolgozni. A görögségben – mondta Rudolf Steiner – azt az emberiséget látjuk, aki a test külső formáját a leginkább tisztelte és szerette és rendkívüli mértékű szomorúsággal övezte azt a tényt, amikor a test halála bekövetkezett. A görögség így a fizikai test külső formáját, mint az Én külső formáját a legmagasabbra értékelte és éppen ezért egy görög azt mondta: én annyira felértékelem az éneket, hogy csak irtózással tudom szemlélni azt, ami az énekekkel a halál után történik. Így már tipikusan görög az a mondás, amit Hérosz mond: Inkább koldus lennék a felső világban – tehát emberi testben – mintsem király az árnyék birodalmában. Az itt elhangzottak után jellemzően kiviláglik az a viszony, ahogy a görögök a halál problémájával szemben álltak és épp ezért a halhatatlanságot így nézve, mint a legmagasabbrendű jót tudták felfogni, ami a Földön létezik. Éppen ezért az, hogy egy ember a halhatatlanságát szeretetből feláldozza másvalakiért, az ősi görögök számára egy olyan kép volt, ami önmagában a legnagyobb áldozatot sejtette, amit egy ember valaha is hozhat. Ezért a diaszkonziái mítoszban arra találunk utalást, hogy az antik ember számára a legmagasabb szeretet, amit ember képes kifejezni, a világgépben, itt zajlik le. Ha ehhez hasonlót a keresztény világban próbálunk találni, akkor lássuk meg, hogy a Földfejlődés szempontjából a Krisztus-impulzus megérkezésének pillanatától belépett egy olyasvalami, ahol a szeretet már nemcsak vérvonalon belül működik, - megjegyzés, hogy a diaszkonziái ikrek anyai ágon testvérek voltak – hanem tisztán szellemi, krisztusi szeretetként, mint a legmagasabb áldozat. Ez két barát egymás iránti szeretete, akik ezáltal válnak testvérekké, de nem a vérségi kapcsolat miatt, hanem az új Krisztus-szellemiség felvétele miatt: és ez már nagyon nagy különbség. Mint ahogy láthattuk, az volt a Krisztus előtti időben az emberiség legmagasabb jóról való elképzelése, hogyha elérte a halhatatlanságot. A kereszténységben a lélek lett maga a legfőbb jó. Ez annyit tesz, hogy az emberi Én, mint az individuális halhatatlanság hordozója, aki kezdettől fogva a Krisztus-tudatot állította a középpontba, és ezért a krisztusi szeretet végtelenül magasabbrendű, mint a régebbi korok szeretete, mert ez nemcsak a halhatatlanságot célozza meg, hanem ennek a hordozóját, a legértékesebb tulajdonságot kívánja meg, a hordozó én feláldozását. Éppen azért, hogy mint igazi magasabbrendű Ént, a halhatatlanságot, a Krisztus-lényiség befogadásával érje el. Ennek az alapelvnek a megvalósítása volt minden igazi keresztény misztériumnak a lényege, hogy „nem én, hanem a Krisztus emberem”. Erre a legmagasabb szeráfikus szeretetre utalnak Krisztus következő szavai is: „Az a feladat, amit én nektek adok, hogy szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlen benneteket” – Magasabb szeretetet senki sem tud adni, csak az, aki a lelkét az ő felebarátjáért feláldozza. Ti akkor vagytok barátaim, ha követitek a szavaimat, amit mondtam nektek.” Így beszélt Krisztus az apostolokhoz b búcsúbeszédében. Ezután ő ezt a szeretetet, mint a legősibb és legmagasabbrendű ösképét a szeretetnek az emberiség felé megvalósította a Golgota Misztériuma által, amelyben ő minden makrokozmikus erejét, amelyet az egója hordozott, feláldozta. Erről a szeretetről beszélt János is, legközelebbi tanítványa és az eredmények legközelebbi szemtanúja. Ezáltal mondta: „Felismertük a Szeretet Lényét, aki a lelkét értünk odaadta és ezért nekünk is oda kell adni életünket felebarátainkért. Az

ő gyermekeiként ne csak szavakkal és gondolatokkal szeressük egymást, hanem tettekkel is és az igazsággal.”

Végezetül az Ikrék csillagkép és a Szeráfok hierarchiája közötti kapcsolatnál figyelembe kell még azt is vennünk, hogy a Szeráfok impulzusa leginkább a szociális életben nyilvánul meg, ahol az egyesülés, az egymás iránti szeretet és a belső érdeklődés egymás iránt megnyilvánul. A makrokozmoszban is a Szeráfoknak ez egy igazi szociális együttműködési képessége, amit azáltal hoznak létre, hogy a különböző bolygórendszerek közötti összhangot megteremtik. Rudolf Steiner a következőképpen utalt erre: Mint ahogy az emberek a szociális rendszerben ezt megalkotják, hogy kölcsönösen odafigyelnek egymásra, ugyanez a kölcsönösség a bolygórendszerekben is megnyilvánul. Az állócsillag a másik állócsillaggal szemben különös megértést tanúsít és ezáltal jön létre az egész működő Kozmosz! Az, amit az együttműködés kapcsán a planétarendszerek a világűrben egymással beszélnek és ennek az együttműködésnek a kapcsán él és létezik a kozmosz, ezt irányítják azok a szellemek, akiket mi Szeráfoknak nevezünk.

IV. 21. – V. 20. **Bika** - **SZENT SZELLEM**

A Bika régiója a Szent Szellem principiumával áll kapcsolatban, aki ezen a szférán keresztül sugározza ki erőit a planetáris létbe. Ha ezt az azonnal nem nyilvánuló kapcsolatot meg akarjuk érteni, akkor kiindulópontként egy olyan ideát kell választanunk, amely első látásra valahogy váratlannak tűnik. Amikor egy mai beavatott egy bikát vagy tehenet tisztánlátó tekintettel megpillant, akkor annak az erőteljes emésztési aktivitása úgy jelenik meg számára, mint egy teljes univerzum. „A tehénnel az emésztési folyamat valami olyasmi, - az asztrális síkon nézve – ami egészen csodálatos, és önmagában egy teljes világ!... Gyönyörű, csodálatos és valahogy rendkívül szellemi” – mondja Rudolf Steiner (GA 230, 19. 10. 1923). Ha ezzel az imaginatív-inspiratív tudattal, amellyel egy beavatott tovább követi a tehén képét az asztrális világban (azaz abban a szférában, amelyet a zodiákus köre határol), akkor az inspiráció erőinek a hatására a tehén felveszi egy madár imaginatív képét. Rudolf Steiner ezekkel a szavakkal beszél erről: „Asztrálisan a tehén madárrá válik... Ami a madárban asztrális, az válik fizikaivá a tehénben. Természetesen ezeknek az állatoknak a megjelenése, kinézete nem hasonlít arra, amilyenek azok az asztrális síkon, mindazonáltal ez akkor is így van” (GA 230, 19. 10. 1923). Ez azt is megmagyarázza, hogy a Földet körülvevő asztrális szférában (a Hold szférában) a Szent Szellem principium miért jelent meg galamb képében Keresztelő Szent János számára, Jézusnak a Jordánban való megkeresztelésekor (János 1:32-34). Másrészt így megérthetjük a bika, vagy borjú kultuszának egész jelentőségét az ősi kultúrákban, Indiában, Egyiptomban, Babilonban, Görögországban és Kis-Ázsiában. A szellemtudományokból ismeretes továbbá, hogy a mi Naprendszerünkben a Szellem principium különösen a Hold szférán keresztül működik, a Fiú principium pedig a Nap szférán keresztül. Így a bika, amely a Szellem aktivitásának földi visszatükröződése, mindig a Holddal van kapcsolatban (például a sumér Hold istent, Sin-t egy bika alakjában ábrázolták). Jól ismert, hogy Ízisz, az egyiptomi istennő is a Hold szférájához kapcsolódik. Az ő képe az ókori egyiptomi misztériumokban a Szűz és a Bika régiójából jövő két kozmikus hatásnak a Hold szférájában történő egyesüléséből keletkezik. Ha a Szűz hatása van túlsúlyban, akkor szűz képében inkább a Világ-Lélekkel, az isteni Szófiával való kapcsolat hangsúlyozódik, valamint a Hóruszal való relációja, akin keresztül az emberek világához kapcsolódik. Ha azonban a Bika befolyás erősebb – és ebben az esetben Ízisz fejét bika szarvakkal ábrázolták – akkor nagyobb hangsúlyt kap az egész makrokozmoszhoz való kapcsolódása, ez jelzi azt, hogy a Bika erőinek hatása alatt megtalálja a Világ-Szellemen keresztül a beteljesülést és tovább sugároz fölfelé. Ozirisz, a Fiúisten felé. Ozirisz maga viszont, bár a tiszteletének kultusza a Bika időszakában (a harmadik kultúrkorszakban) jelenik meg, a Krisztussal

való összekapcsolódásán (Ozirisz képe Krisztusnak a Földhöz való közeledésének a prófétikus jelzése) keresztül éri el a kapcsolatot a Kos kozmikus régiójával. Így Ízisznek a Bikától a Koshoz való törekvése, vagy a Naprendszerünket tekintve a Hold szférából a Nap szférába való törekvése jelenik meg a külső kinézetének további metamorfózisában, a két holdi békaszarv között megjelenik a Nap korongja. Ez a transzformált Ízisz kép a Hold korszakból a Nap korszakba, vagy okkult nyelven a Lunáris Logoszból a Szoláris Logoszba való átmenetnek egy prófétikus jelzése (GA 227, 29. 8. 1923), amely az emberiség történelmi, fejlődésében a harmadik kultúrkorszakból a negyedikbe való átmenetnek felel meg.

Érdekes párhuzam Ízisz alakjának e metamorfózisához az egyiptomi Ápisz kultuszban a bika fejének az ezzel analóg külső átalakulása. Itt, amíg ez a kultusz közeledik az Ozirisz kultuszhoz (Ápisz fokozatosan „Ozirisz bikájává” válik), a két szarv között – amelyek egy vízszintesen fekvő Holdsarlót formáznak – megjelenik a Napkorong. A harmadik kultúrkorszakból a negyedikbe (azaz a bikából a Kosba) való átmenet során e két kultusz teljesen egymásba olvad az Ozaripisz, (Ozirisz-Ápisz), vagy Szerapisz kultuszban. Ez az új kultusz, amely Egyiptomban jelenik meg először és később nagyon elterjed az egész görög-római világban Michael legutóbbi, Krisztus előtti korszakában (Krisztus születése előtt 550-200 évvel). A ptolemaiusok dinasztiája alatt, Szerapisz Egyiptom vezető istenévé válik, és részben az új főváros, Alexandria védője is lesz. A Bika képe az ókori világban egy másik, ettől nagyon különböző szerepet is játszott. Míg egyrészt, mint a Napkorong hordozója, prófétikusan jelzi az előzőekben említett haladást a bika csillagképből a Kos csillagképbe, az igazi Idő-Szellem kifejezőjévé válik, addig a másik oldalon, ha nem akar elmozdulni a Kos felé, és ha nem akar a Nap szférájával kapcsolatot teremteni, hanem egoisztikus módon örökké a Hold szférában akar maradni, akkor törvényszerűen az igazi fejlődés ellen lép fel, és mint hamis, luciferi Idő-Szellem nyilvánul meg. Ekkor a Bika képe a luciferi erők jelzéseként jelentkezik, amely a Szellem kozmikus principiumát eltorzítja. Ebben a formában a Bika az emberi egoizmust és a zabolátlan szenvedélyeket jelenti, és nemritkán látható a Bikának ez a szerepe az ősi népeknél. Ez az égi Bika, amelyet a Gilgames eposzban Vénusz-Istar istennő küldött. Eabani és Gilgames ellen. Ez a Bika, amelyik legyőzi a Fiúistent, Mithrast: és végül ez az „Aranyborjú” is, akit a héberek imádnak, amíg Mózes a Sinai hegyen imádkozik (Exodus 32:1-4, Királyok Könyve 12:25-30.)

Végül figyelembe kell vennünk egy további, különösen fontos aspektust, amely a Szent Szelem jövőbeni működését és a Bika jegyéből érkező hatásokat összekapcsolja. Ismeretes, hogy az emberi szervezetben az a szerv, amelyre a Bika szférája a legközvetlenebb hatással van, az a beszéd, vagyis a gégefő. Rudolf Steiner beszél erről, valamint arról a metamorfózisról is, amely a jövő számára rendelve van: „... meg kell értenünk, hogy a gégefő a teljes átalakulás előtt áll, és ha az emberiség újra teljesen tiszta lesz, akkor a gégefő megint a szellemi Nap felé fordulhat. A virág kelyhe a szenvedélyekkel teli hús-vér formába fejlődött: és amint a gégefő újra átalakul tiszta kehellyé, amelyet a szellem megtermékenyít, fel lesz ajánlva a Szeretet Szent Lándzsájának. Ez a Szent Grál szimbóluma is, ennek a legmagasabb ideája.” (GA 98, 5. 11. 1907).

III. 21. – IV. 20.

Kos

-

ADAM KADMON

A végső és legmagasabb a Kos régiója, amely az ember univerzális archetípusának, Adam Kadmon teljes zodiákus körének a „fejénél található”, a Fiú principiummal, vagyis krisztussal van kapcsolatban. Ez az a csillagkép, amely a negyedik Atlantisz utáni korszak második harmadának kezdetétől ragyog, sugárzik az egekben, és amely alatt történt az, hogy Krisztus, a Nap-lény leereszkedett a Jordánban való megkereszte-

léskor a Názáreti Jézus testébe: „A következő napon (a keresztelés után) János újra ott állott két tanítványával, amikor Jézus elhaladt előttük. Ekkor János feléje fordult és ezt mondta: „Íme az Isten Báránya” (János 1:35-6). Ezekkel a szavakkal Keresztelő Szent János Krisztusnak arról a kozmikus kapcsolatáról tesz tanúbizonyságot, hogy össze van kötve a Kos égi szférájával, amelyen keresztül Krisztus a zodiákus körén túli királyságokból a mi kozmoszunkba belép. Az a Hang, amely a keresztelés során így szólt: „Ez az én hön szeretett Fiam, akit a mai napon hoztam létre.” Az ezekből a magasabb királyságokból szólott, amelyek nincsenek közvetlen kapcsolatban a mi kozmoszunkkal. Ebben a néhány szóban, mint távoli visszhang jutott fülünkhöz, a zodiákus körön túli világok híradása. Ezek azok a szavak, amelyeket a tizenharmadik és utolsó Szent Éjszakának a belső tartalmaként tekinthetünk, amely a vízkereszt előestéjére esik (amely okkult értelemben már a vízkereszt napja), amikor azt ünnepeljük, hogy Krisztus megszületik Jézusnak, az embernek földi testében. Ezért tekinthetjük a vízkeresztet a záró fokozatnak, mintegy összegzéseként annak az utazásnak, amit a 12 Szent Éjszaka során megtehattünk, különösen az utolsó két éjszakát illetően. Pontosán a keresztelés pillanatában tükröződik a legmagasabb hármasság a földi létezés mélységeiben, a Szent Szellem princípium, mint Galamb (Bika), a Fiú princípium, mint a Bárány (Kos), és az Atya princípium mint a Hang az egekből, azokból a királyságokból, ahová emberi imaginatív erővel nem merészkedhetünk fel. De ez az, ahonnan az Atya kebeléből ereszkedett le Krisztus a mi kozmoszunkba. Itt Ő elsősorban a Nap szférájából működik, mint a Tizenkettők körében a Tizenharmadik, „... mint a Szellem, aki betölti az univerzumot a saját Fényével” (GA 107, 23. 3. 1909), „mint Naprendszerünknek az isteni Szelleme” (GA 112, 3. 7. 1909), mint „a kozmosz,... az egész univerzum Szellemének képviselője” (GA 15, 3), és ezután a Jordánban történő kereszteléskor leszáll a Naptól a Földre, azért, hogy „... a Földet új erővel lehessen betölteni”, hogy „... lerakja az alapjait” annak, hogy „a Föld Nappá válhasson” (GA 112, 6. 7. 1909).

A Földnek egy új Nappá való válásának jövőbeli transzformációjára utalással befejezhetjük a zodiákus 12 régióján keresztül a „Jézustól Krisztusig” vezető út leírását, amelynek a földi visszatükröződése az a 12 Szent Éjszaka, amelyik a karácsony és a vízkereszt ünnepe között nyugszik.